

TUOTANNON TEHOISUUS JA TAVARAIN HINNAT

INA silloin, kun tuotteilla on suuri kysyntä ja teollisuuselämä vilkkaassa käynnissä, puhuvat työnantajat ja heidän julkisuusauttajansa kiihoittavasti tuotannon tehoistamisesta. Sanomistossa puhutaan ja vakuutetaan, että tuotannon tehoisuus, valmistuksen markkinoille paljon tavaroita, johdattaa hintain halpenemiseen, koituu hyödyksi kuluttajille, joita työläisetkin ovat. Pintapuolisesti asiaa katsoen tuollainen selitystapa näyttää johdonmukaiselta, sillä pitäisihän kysynnän ja tarjonnan laki pitää paikkansa. Aivan oikein, kysynnän ja tarjonnan laki pitää paikkansa joissakin tapauksissa, kuten esimerkiksi siinä, että kun työvoimalla on suuri kysyntä, niin palkat kohoavat ja päinvastaisessa tapauksessa laskevat. Mutta asiassa, josta tässä aijomme jotain sanoa, näyttäytyy esille seikkoja, jotka vaikuttavat tavaroiden hintoihin voimakkaamasti kuin kysynnän ja tarjonnan laki.

Sellaisilla teollisuusaloilla ja myös niissä maissa, joissa tuotanto ja kauppa elävät ja toimivat vapaina, keskinäisten kilpailujen pyörteissä, voidaan ehkä todistaa, että tuotannon tehoistuminen, tavarain paljous, vaikuttaa alentavasti hintoihin. Mutta kun katselemme teollisesti korkealle kehittyneitä maata, jossa keskittyneet pääomat trustien kautta kontrolloeraavat tuotantoa ja jakoa, niin näemme vissejä tosiasioita, jotka vakuuttavat sen, että tuotannon tehoistuminen ei välttämättömästi tarkoita hintain alentumista, eikä missään tapauksessa hyödytä työläisiä. Päinvastoin työläisten asema, luokkanäkökannalta katsoen, huononee aina sitä mukaan kuin tuotanto tehoistuu. Tässä emme halua määrittellä sitä, mikä vaikutus tuotannon tehoistumisella on työväenluokan tulevaisuuteen nähden, vaan yksinkertaisesti rajoitumme kapitalistisen aikakauden puitteisiin.

Trustiutunut kapitalismi, joka hallitsee tuotantoa, ei salli tuotannon nousta kysynnän rajain ulkopuolelle, eli niin suureksi, että markkinat olisivat jatkuvasti tulvillaan tuotteista. Tuotetaan vain niin paljon kuin korkeahintaisilla tavaroilla on kysyntää. Työläiset kun saadaan tehoistamaan tuotantokykynsä mahdollisimman korkealle, niin siitä seurauksena ollen vähennetään heidän lukumääränsä siinä määrin, että tuotanto pysyy kysynnän kanssa jotakuinkin tasapainossa. Joissakin tapauksissa pyyhdytetään koko tuotanto aina silloin täl-

löin. Mutta tämäkään menettely ei ole edullista, sillä koneisto kuluu joutilaanakin ollessa. Siksi on parempi, että käytetään vähempää kone- ja työvoimamäärää ja niitä jatkuvasti kulutetaan hyödylliseen tarkoitukseen. Näin siis näemme, että tuotannon tehoistaminen ei halvenna tavaroiden hintoja ja eikä hydytä työläisiä — tuottajia. Mitä tehoisammaksi tuotanto tulee, sitä suuremmaksi kasvaa työttömien työläisten armeija.

Joillakin tuotantoaloilla ei voida tarkain määritelmän mukaisesti hallita tuotantoa. Tällaisissa tapauksissa menetellään siten, että liiaksi nähty tuotteiden määrä hävitetään. Maanviljelystuotanto on sellainen, jossa ei voida tarkalleen sanoa, kuinka paljon kunakin vuotena tuotetaan. Sato voi olla tänä vuonna hyvä, mutta tulevana huono. Siksi joudutaan käyttämään sellaista menettelytapaa, että pidetään viljaa varastoihin ja "jonain kauniina päivänä" hävitetään. Tänä vuonna esimerkiksi tässä maassa tuli viljaa niin runsaasti, että sitä "täytyy" hävittää, jottei hinnat laskeudu "liian alhaisiksi", kuten porvariston sanomistossa selitetään. Voisimme ehkä tässä yhteydessä tunnustaa sen, että siihen sekamelskaan — anarkiaan — joka vallitsee tämän maan maanviljelystuotannossa, osittain vaikuttaa sekin, että tämä tuotantoala ei vielä ole järjestetty niin hyvin kuin toiset tuotantoalat. Mutta joka tapauksessa tätä tuotantoalaa ei voida järjestää niin hyvin kuin muut teollisuusalat, jollei kehityksessä päästä niin pitkälle, että ilmasto voidaan pitää maanviljelykselle aina suotuisana.

Kappaletyösystemi on yksi keino, jonka kautta työnantajat tehoistavat tuotantoa. Se on keino, joka on erittäin edullinen työn-

antajille ja luonnollisesti epäedullinen työläisille. Jos tuotantoa tehoistetaan parantamalla koneita, niin sekään ei ole niin epäedullista työläisille, kuin kappaletyösystemi. Koneteknikan tehoistamisessa me näemme etuisuuksia tulevaisuuteen nähden, jolloin työläiset — tuottajat — kontroleeraavat tuotantoa, samoin myös jakoa. Mutta kappaletyösystemissä ei ole tuollaista "hyvettä" nähtävissä tulevaisuuteen nähden. Työläiset, jotka kappaletyötä tehden pinnistävät kaiken energiansa, raatavat minkä suinkin voivat, hävittävät oman itsensä ennenaikaisesti ja siitä suinkaan ei tulevaisuus hyödy, jollemme vain ota huomioon niin pikkuseikkaa, että sanoisimme tuolla tavalla vähentyvän liian suureksi kasvaneen työttömäin armeijan. Ääretön ruumiillinen väsymys vaikuttaa lamauttavasti henkiseen kykenevyyteen. "Mitä tyhmempi muuli, sitä lujemmin se vetää". Johdonmukaisesti tuon lauseen voi sanoa toisekkin päin.

Työn tehoistuminen ei halvenna tavaroiden hintoja silloin, kun tuotantoa ja jakoa kontroleeraa trustitunut pääoma. Siis

sellaiset väitteet, joissa selitetään niin tapahtuvan, ovat vain kapitalistiluokan viritämiä ansoja, joihin takertuneet työläiset joutuvat työnantajainsa saaliiksi. Jokaisen työläisen velvollisuus on aina vastustaa sellaisia yrityksiä, joiden kautta yritetään tehoistaa tuotantoa, kuluttamalla entistä enemmän inhimillistä työvoimaa. Mitä vähemmän työläiset tuottavat, sitä halvemmaksi laskeutuu tuotteiden hinnat niihin työläisiin nähden, jotka nykyään saavat olla työttömäin armeijassa, sillä näillekin, ainakin osalta, avautuu tilaisuus myydä työvoimaansa ja siten voivat ostaa tuotteita, joiden "hinnat ovat liian ylhäällä" niille, jotka ovat joutilaina työttömyyden takia. Kappaletyösystemistä on monella tavalla haitalliset vaikutukset työläisille ja siksi sitä täytyisi kaikkien vastustaa ja siellä missä se on käytännössä toimia sen poistamiseksi. Siten menetellen me voimme auttaa omaa luokkaamme ja jättää kapitalistiluokan auttamaan itse itseään — menemällä työhön — jos muutoin eivät kykene kyllin paljon tuotteita saamaan.

VALTIOLLINEN LAKKO KATISKAMUTKASSA

(PILA.)

VIIME vuoden elokuun keskivaiheilla esittivät Katiskamutkan kirkonkylän karvarin eli nahkurin, mestari Taneli Toporoffin työläiset vaatimuksen asunto-olojensa korjaamisesta. Samalla jättivät he mestarin harkittavaksi kysymyksen siitä, missä määrin heidän rahanpalkkaansa saatettaisiin nostaa.

Mestari Toporoffilla oli kaikkiaan kaksi (sanoo 2) työläistä, nimittäin yksi (sanoo 1) kisällä ja yksi (sanoo 1) oppipoika.

Kun ei työläisten esittämiin vaatimuksiin suostuttu, julistivat nämä (nimiltään ja arvoiltaan ovat he karvarinsäälli Kalle Karvanen ja karvarinoppipoika Henriikki Hihnanen) lakkotilaan koko työmaansa.

Tämän jälkeen lähtivät he kävelemään ja saapuivat suutarimestari Hiioppi Pikelän mökille, missä mestari Pikelä paraillaan oli lyömässä kokoon pieksuja oppipoikansa Pekka Mäkelän kera, ja missä he myöskin nauttivat yksinkertaisen mutta ravitsevan aamiaisen kohtuullista maksua vastaan sittenkun

ensin olivat tehneet selkoa edelläkerrotusta sattuneesta erimielisyydestä mestarinsa Toporoffin kanssa. Samalla tiedustivat he, missä määrin olisi mahdollista heidän saada kohtuullista maksua vastaan ruokaa ja yösijaa mestari Pikisen luona, mihin tiedusteluun mestari Pikinen vastasi, että yötä saa heillä olla vapaasti ja ruuasta saa lähimpinä kahdena kuukautena riittää maksuksi se, että toverit Karvanen ja Hihnanen leikkaavat hänen kauransa ja kaivavat hänen perunansa.

Lakko jatkuu.

Sittemmin havaittiin, että lakko oli luonteeltaan poliittinen.

Paikallinen poliisi ilmoitti asiasta lähimmän kaupungin ohranalle, jonka päällikkö ei uskalla käyttää omaa nimeään, vaan esiintyy salanimellä. Hyvin haistaen, että tässä on kysymyksessä parmanpuoleinen valtiopetosjuttu, lähetti sanottu valeneminen ohrana (valenimensä on muuten jossain yhteydessä päällikkö patriarkka Jacobin vanhem-